

ŠVENTADIENIO BALSAS

Adelaide, 1953 m. liepos mėn. 19 d., 8 Sekm. po Sekminių. Nr. 16.

ATSTUMTŪJŲ TĖVAS

(Šv. Vincentas Paulietis /1581-1660/; šventė liepos 19 d.)

Tai kunigas, visą savo gyvenimą paaukojęs vargšams ir nukriaustiesiems. - Gimęs neturtingoje, daugiavaikėje šeimoje, Vincentas nuo mažens labai užjausdavo vargšus. Jiems atiduodavo skanesnį kąsnelį ir savo sutaupytus skatikus. Lankydamas mokyklą, turėjo mokyti mažesnius vaikus ir taip užsidirbti lėšas pragyvenimui. Vos dvidešimties metų būdamas išventinamas kunigu.

Kartą 1605 m. plaukė laivu iš Marselio į Bordeaux. Viduržemio jūroje laivą užpuolė piratai, kurie visus keleivius apiplėšė ir Tunise išpardavė kaip vergus. Kun. Vincentas atiteko vienam žvejui, kuris, matydamas, kad jis yra silpnos sveikatos ir dažnai kosti, greitai jį pardavė senam gydytojui-alchimistui, kuris chemiškai bandė pagaminti auksą ir jieskojo visokių gantos paslapčių bei "gyvybės eleksyrų". Vincentas turėjo aptarnauti jo 12 krosnių ir tvarkyti ūkio reikalus. Seniui mirus, jo įpėdinis Vincentą pardavė į Tuniso krašto gilumą vienam turtingam pirkliui, kuris pasirodė esąs atpuolęs krikščionis. Vincentui pavyko jį grąžinti į tiesos kelią ir kartu su juo atvykti laiveliu į Prancūziją. Čia vienas kardinolas buvo jį numatęs augštai diplomatinei tarnybai, tačiau Vincentas, atlikęs porą misijų, atsisakė, pareikšdamas, norįs dirbti tarp vargšų.

Kuri laiką jis auklėjo vieno grafo vaikus, bet kartu rūpinosi vargšais ir ligoniais. Patyręs, kad daug žmonių yra menkai paruošti religijoje, nedaug težino apie maldą, apie teisingiausiųjų ir geriausiųjų Dievą, nemoka tinkamai atlikti išpažintį, pradėjo vesti žmonėms misijas. Keli kiti kunigai jam atėjo į pagalbą, ir jis netrukus įsteigė Misijų Vienuoliją, kuri šiandien žinoma "Vincentiečių" arba "Lazaristų" vardu (nes vėliau Vincentas ilgą laiką gyveno Paryžiuje prie šv. Lozorius ligoninės).

Atsirado moterų, kurios pinigais ir darbu norėjo padėti ligoniams ir vargšams. Kad darbas eitų organizuotai, kun. Vincentas jas sujungė į Meilės Ponių (Dames de la Charité) draugiją. Vėliau susidarė merginų būrelis, kurios kuri laiką dirbusios su vargšais, ponių padedamos, norėjo visiškai pasiaukoti meilės darbams. Taip kilo Seserų Vincentiečių, kai kur vadinamų Gailestingosiomis Seserimis, vienuolija, kuriai pagal kun. Vincento nurodymus ėmė vadovauti šv. Luiza de Marillac.

Tais laikais laivus irkludavo "galery vergai" - kaliniai, nubauti ilgam laikui ar visam amžiui už žmogžudystę, plėšimus ar kitus nusikaltimus. Kiekvienoje prancūzų galeroje arba karo laive buvo apie 300 tokių irklutojų. Iki pusiau apnuoginti ir prirakinti laivo apačioje, patamsyje, prie suolų, jie turėjo irkluoti.

nuolatos raginami ir dažnai mušami. Laivams skęstant ar gaisrui ištikus, jie dažniausiai žūdavo kartu su laivu. Galerininkų sielos buvo apkartusios, nusivylimo pilnos.

Vincentas išsirūpino leidimą lankyti galerų irkluotojus, juos guosti, tvarstyti jų žaizdas, sutaikyti su Dievu. Nevieną jis ir išgelbėjo. Kartą leidosi pats prirakinamas prie irklų, norėdamas išvaduoti vieną vyrą, kuris buvo labai susirūpinęs dėl savo šeimos likimo. Praėjo kuris laikas, kol pažįstami surado kun. Vincentą beirkluojantį.

Anais neramumų ir karų laikais daug Prancūzijoje buvo privisę vagių ir žmogžudžių. Šimtai našlaičių vaikų, netekę tėvų, elgetaudavo gatvėse. Vincentas ir jo suorganizuotos Meilės Seserys rinko našlaičius ir pamestinius ir prieglaudą ar surasdavo jiems gerus namus. Buvo milžiniškas darbas globoti visus tuos vargšus ir atstuntuosius.

Nors kun. Vincentas buvo visiškai pasišventęs vargšams, ir dideli žmonės jį gerbė ir jo klausė. Pats Prancūzijos karalius Liudvikas XIII, susirgęs, šaukėsi jo ir laimingai mirė jo rankose.

Šv. Vincento Pauliečio įsteigtos vienuolijos kunigai išiskirstė netrukus į visą pasaulį - į Airiją, Škotiją, Lenkiją, Italiją ir į pagonių kraštus dirbti su vargšais. Prieš mirdamas, Vincentas taip palaimino savo bendradarbius: "Viešpats, kuris pradėjo gerą darbą, tepadaro jį tobulą".

Visame pasaulyje yra žinomos šv. Vincento Pauliečio labdarybės draugijos, kurios yra įsteigtos Fridriko Ozanamo.

Ar nereikėtų ir mums tokios draugijos?

---***** * *****---

Primenama, kad kita sekmadieni (liepos m. 26 d.) lietuvių kapelionas pirmasis pamaldas laiko 8 val. ryto LOBETHALYJE, o ADELAIDĖJE 6 val. vakaro. - Taip bus kiekvieną ketvirtą mėnesio Sekmadienį. Išpažinčių Adelaidėje pradedama klausyti nuo 5 v. v.

DĖL EUCHARISTINIO PASNINKO vakarinių Mišių atveju čia trumpai primenama, kad susilaikyti prieš Komuniją nuo valgymo reikia tris valandas. Kas yra netvirtos sveikatos, tolesniųjų dviejų valandų metu gali gerti skysčių (bet ne alkoholinių gėrimų, kaip likerų, alaus, vyno ir pan.); tačiau vieną valandą reikia susilaikyti nuo bet kokio gėrimo. Tik paprastas vanduo galima gerti visuomet. - Be to, tikintieji, kurie eina Komunijos vakare, negali eiti tą pačią dieną rytmetį, t. y. priimti Komuniją tą pačią dieną du kartu.

---o c c c c---

PAKRIKŠTYTA (1953.7.11, St. Laurence's bažn., North Adelaide):
Jūratė Beatričė Vitkūnaitė, Alfredo Vitkūno ir Liūdos Giniotytės duktė.

Kun. P. Jatulis, Archbishop's House, West Terrace, Adelaide.

Telef.: LA 3551.